

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 6 เทศกาลปัสกา ปี B

(วันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 2015)

พี่น้องที่รักมีสัตบุรุษคนหนึ่งมาพบพระสังฆราชเป็นการส่วนตัว เพราะไม่พอใจที่คุณพ่อเจ้าวัดอนุญาตให้สัตบุรุษยื่นรับศีลมหาสนิทด้วยมือแทนการคุกเข่ารับด้วยปากที่เคยปฏิบัติกันมา สัตบุรุษคนนั้นบอกว่า “การทำแบบนี้เป็นการปฏิเสธการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้า ถ้าพวกเขาทราบว่าบุคคลที่พวกเขากำลังรับอยู่นั้นคือพระเยซูเจ้าจริงๆ พวกเขาจะต้องให้เกียรติพระองค์ด้วยการคุกเข่ารับพระองค์” พระสังฆราชของค็นั้นไม่ตอบ แต่ถามเขาด้วยความอ่อนโยนว่า “ลูกจะทำอะไร ถ้าพระเยซูเจ้าปรากฏตัวต่อหน้าลูกเวลานี้?” เขาตอบอย่างไม่ลังเลว่า “ผมจะคุกเขาลง เฉพาะพระพักตร์พระองค์ทันที” “ดีมาก” พระสังฆราชพูดอย่างใจเย็น “แต่ถ้ามีประชาชนบางคนเข้าไปกอดพระองค์ด้วยความดีใจและด้วยความรักที่มีต่อพระองค์ละ ลูกคิดว่าบุคคลเหล่านั้นไม่ให้ความเคารพต่อพระองค์ใช่ไหม?” สัตบุรุษคนนั้นเงิบไปชั่วขณะหนึ่งและเริ่มมองเห็นว่าเมื่ออยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยซูเจ้าในศีลมหาสนิท สิ่งที่สำคัญมากกว่าไม่ใช่การตระหนักถึงการประทับอยู่ของพระองค์ แต่เป็นความเชื่อและความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรากับพระองค์ต่างหาก

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าตรัสถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวของเรากับพระองค์สองรูปแบบ นั่นคือ แบบ “เจ้านายกับผู้รับใช้” (ยน15:15) และแบบ “มิตรสหายกับมิตรสหาย” (ยน15:14) แน่นนอน ในฐานะพระเจ้า พระเยซูเจ้าทรงเป็นเจ้านายของเราและเราเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ต้องได้รับความเคารพและเชื่อฟังสูงสุดจากเรา เราต้องปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบัญญัติแห่งความรัก ถ้าจะถามว่าความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูเจ้าแบบนี้ดีและถูกต้องไหม? คำตอบคือ ดีและถูกต้อง แต่ถ้าจะถามต่อไปอีกว่าความสัมพันธ์แบบนี้ดีเพียงพอสอดคล้องและดีที่สุดแล้วหรือยัง? พอลคิดว่าไม่เพียงพอและไม่ใช้รูปแบบความสัมพันธ์ที่ดีที่สุดอย่างที่พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาให้เป็น ดูเหมือนว่าในพระวรสารวันนี้พระองค์ทรงพอพระทัยที่จะให้เรา มีความสัมพันธ์กับพระองค์ในฐานะ “มิตรสหายกับมิตรสหาย” มากกว่าในฐานะ “เจ้านายกับผู้รับใช้” เมื่อพระองค์ตรัสว่า “เราไม่เรียกท่านว่าเป็นผู้รับใช้อีกต่อไป เพราะผู้รับใช้ไม่รู้ว่านายของตนทำอะไร เราเรียกท่านเป็นมิตรสหาย เพราะเราแจ้งให้ท่านรู้ทุกสิ่งที่เราได้ยินมาจากพระบิดาของเรา” (ยน15:15)

พระเยซูเจ้าตรัสว่าพระองค์จะไม่เรียกศิษย์ของพระองค์ว่า “ผู้รับใช้” อีกต่อไป สิ่งนี้ดูเหมือนจะชี้ให้เห็นว่าก่อนหน้านี้พระองค์ทรงเรียกเขาอย่างนั้น ทำไมจึงเป็นเช่นนี้? คำตอบที่เป็นไปได้ประการหนึ่งคือ ความสัมพันธ์ของเรากับพระเยซูเจ้าพัฒนาขึ้นทีละขั้นโดยจะเริ่มด้วยความสัมพันธ์แบบ “เจ้านายกับผู้รับใช้” เมื่อเรายังไม่มีความเชื่อที่ลึกซึ้งในพระองค์ ต่อมาเมื่อความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์สนิทแนบแน่นและลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น มันจะเปลี่ยนเป็นแบบ “มิตรสหายกับมิตรสหาย” ซึ่งเป็นแบบกันเองและไม่เป็นทางการเท่าใดนัก

ด้วยเหตุนี้ เราจึงไม่ควรยึดติดอยู่กับความสัมพันธ์แบบ “เจ้านายกับผู้รับใช้” ตลอดเวลาและตลอดไปราวกับว่าเป็นรูปแบบเดียวเท่านั้นที่ควรจะเป็น แต่เราควรพัฒนาให้ไปถึงระดับที่สูงกว่า นั่นคือ ระดับ “มิตรสหายกับมิตรสหาย” ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงเชื้อเชิญเราแต่ละคนให้ก้าวผ่านความสัมพันธ์แบบ “เจ้านายกับผู้รับใช้” ซึ่งเป็นระดับเล็กๆ เพื่อเข้าสู่ระดับผู้ใหญ่ซึ่งเป็นความสัมพันธ์แบบ “มิตรสหายกับมิตรสหาย” สิ่งนี้จะเปลี่ยนวิถีทางในการอธิษฐานภาวนาและการดำเนินชีวิตของเรา เราจะเริ่มอธิษฐานภาวนาได้ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน เพราะพระองค์ตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในเราและวาทะของเราดำรงอยู่ในท่าน ท่านอยากได้สิ่งใด ก็จงขอเถิดและท่านจะได้รับ” (ยน15:7) และสามารถสัมผัสสันติสุขและความยินดีในชีวิตมากขึ้น

ข้อคิดค้ำประการหนึ่งที่ผู้สนับสนุนความสัมพันธ์แบบ “เจ้านายและผู้รับใช้” หยิบยกขึ้นมาโต้แย้งคือ ความไม่เหมาะสมของเราที่จะเป็นมิตรสหายของพระเยซูเจ้า ถ้าพูดกันตามสถานภาพและความเป็นจริง ไม่มีใครในโลกนี้เป็นผู้เหมาะสม แต่พระเยซูเจ้าทรงคิดถึงเรื่องนี้อยู่แล้ว และพระองค์ทรงเตือนเราว่า “มิใช่ท่านทั้งหลายได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่าน มอบภารกิจให้ท่านไปทำงานเกิดผลและผลของท่านจะคงอยู่ เพื่อว่าท่านจะขอสั่งใจจากพระบิดาในนามของเรา พระบิดาจะประทานแก่ท่าน” (ยน15:16) ถ้าพระเยซูเจ้าทรงพอพระทัยเลือกเราแม้ว่าเราไม่เหมาะสม และทรงรักและยอมรับอย่างที่เราเป็น เราก็ไม่ควรเพ่งมองความบกพร่องของตนเองมากเกินไปและตั้งคำถามว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใคร พระองค์จึงรักข้าพเจ้าถึงเพียงนี้?” แต่เราควรเพ่งมองไปที่พระองค์และถามพระองค์ว่า “ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใดจึงได้รักข้าพเจ้าถึงขนาดนี้?”

พี่น้องที่รัก เราสามารถรู้ความแตกต่างระหว่างการขาดเคารพและความสนิทสนมที่ออกมาจากความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นกับพระเยซูเจ้าได้อย่างไร? สิ่งที่ใช้แยกแยะคือ การปฏิบัติตามบทบัญญัติของพระองค์ แน่แน่นอน พระเจ้าทรงรักและยอมรับเราอย่างที่เราเป็น แต่พระองค์ทรงรักเรามากเกินกว่าที่จะปล่อยเราไว้อย่างที่เราเป็น เรารักลูกๆ ของเราอย่างที่เราเป็น แต่เราก็มอบหมายให้พวกเขาเติบโตขึ้น ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราเจริญเติบโตในความรักของพระองค์ มิตรภาพและความสนิทสนมคุ้นเคยที่พระองค์ทรงมอบให้แก่เราไม่ควรเป็นข้ออ้างหรือข้อแก้ตัวสำหรับความใจดำและความไม่สนใจใยดีต่อผู้อื่นของเรา เหมือนที่พระเจ้าทรงแสดงความรักของพระองค์ต่อเราด้วยการส่งพระบุตรเพียงพระองค์เดียวลงมาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราต้องแสดงความรักของเราต่อพระองค์ด้วยการรักเพื่อนมนุษย์เหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา ด้วยการทำแบบนี้แหละ เราจึงสามารถรู้ว่าเราเป็นมิตรสหายของพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง เพราะพระองค์ทรงบอกเราอย่างชัดเจนว่า “ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทำตามที่เราสั่งท่าน” (ยน15:14)

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน